

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Κωνσταντίνος Σωτηρίου

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 5 Φεβρουαρίου, 2019

Ήταν μοναχογιός του Βορειοηπειρώτη από την Κορυτσά Δημητρίου και της Έλένης, κάτοικος Ίερισσοῦ. Γεννήθηκε τό 1880. Ὁ πατέρας του ἐργαζόταν στό Ἅγιον Ὄρος. Σέ ἡλικία ἐπτά ἐτῶν ἔμεινε ὀρφανός ἀπό μητέρα. Τόν ἐφρόντιζε μία θεία του. Εἶχε καί ἕναν ἀδελφό ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη σέ ἡλικία πέντε ἐτῶν.

Μία ἡμέρα ἀρρώστησε μέ ὑψηλό πυρετό. Ήταν μικρό παιδί, μόνο του στό σπίτι· πήγε νά πιῆ νερό καί ἡ στάμνα ἦταν ἄδεια. Εἰσπύλωσε, ἔκλαιγε μέ λυγμούς καί ἔλεγε: «Γιατί νά μήν ἔχω καί ἐγώ τήν μαννούλα μου;». Εἰσπύλωσε καί ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου, βλέπει ἕναν ἱερέα μέ πετραχήλι νά τοῦ χαμογελά καί νά τόν χαϊδεύη στό μέτωπο.

Τοῦ λέει ὁ μικρός:

–Ποῖός εἶσαι ἐσύ, δέν εἶσαι δικός μας ἱερέας· τούς ξέρω ὅλους.

–Σωστά λές, Κωνσταντῆ. Ἐγώ εἶμαι αὐτός, καί τοῦ ἔδειξε τήν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Νικολάου πού εἶχαν στό σπίτι. Ἡ μητέρα του εὐλαβεῖτο πολύ τόν Ἅγιο. Ὁ μικρός λέει:

–Αὐτός εἶναι ὁ ἅγιος Νικόλαος, μοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα μου.

–Ναί, ἐγώ εἶμαι ὁ ἅγιος Νικόλαος καί ἦρθα γιά νά σέ βοηθήσω, μή κλαῖς.

–Ἔχω πυρετό καί διψῶ ἀλλά ἡ στάμνα δέν ἔχει νερό.

–Σήκω νά δῆς, ἡ στάμνα εἶναι γεμάτη νερό. Ἀπόρησε ὁ μικρός πού τήν εἶδε γεμάτη. Ἦπιε νερό, ἀμέσως ἔπεσε καί ὁ πυρετός.

–Άχ, εἶμαι καλά.

–Ναί, Κωνσταντῆ, καί τώρα θά ἔλθει ἡ θεία σου, θά σοῦ φέρει νά φᾶς καί θά πᾶς νά παίξεις μέ τά ἄλλα παιδάκια πού παίζουν ἔξω. Θά ἀνάβεις τό καντήλι καί ὅποτε μέ χρειάζεσαι θά μέ φωνάζεις· ἐγώ θά ἔρχομαι νά σέ βοηθῶ. Καί τόν ἔχασε ἀπό ἐμπρός του. Ὅπως ἦρθε ξαφνικά ἔτσι καί ἔφυγε.

Τόν χειμῶνα ἔμενε μόνος στό χωριό γιά νά πηγαίνη στό σχολεῖο, καί τό καλοκαίρι τόν ἔπαιρνε ὁ πατέρας του στό Ἅγιον Ὄρος. Ὅμως ἦταν πολύ δύσκολο νά μένη μόνος του στήν ἡλικία πού ἦταν, γι' αὐτό ἀναγκαστικά διέκοψε τό σχολεῖο. Πῆγε μόνο δύο τάξεις καί μετά ἐγκαταστάθηκε μόνιμα στήν Ἱερά Μονή Καρακάλλου κοντά στόν πατέρα του, πού ἐργαζόταν ὡς πελεκητής (πελεκᾶνος, ὅπως ἀποκαλοῦνται αὐτοί πού τετραγωνίζουν πελεκώντας τίς κομμένες καστανιές). Τόν εἶχε μαζί του στήν δουλειά του.

Καί ἀπό τήν μητέρα του πού ἦταν εὐλαβής, ἀλλά κυρίως κατά τήν διαμονή του στό Ἅγιον Ὄρος, ἔμαθε νά ἐκκλησιάζεται, νά ἐξομολογῆται, νά νηστεύη καί νά κοινωνᾷ. Πρωί-βράδυ προσευχόταν ἀνελλιπῶς καί ἔκανε πολλές μετάνοιες.

Ἀργότερα ἦρθε στήν Ἱερισσό καί ἔμαθε τήν τέχνη τοῦ βαρελοποιοῦ. Ἦταν καλός καί ἔντιμος στήν δουλειά του καί ἐξυπηρετοῦσε τά γύρω χωριά. Ἦταν γνωστός ὡς “ὁ Σωτήρης ὁ Βαρελᾶς”. Ἀπό τό ἐπώνυμό του (Σωτηρίου) πῆρε τό ὄνομα “Σωτήρης” καί τό “Βαρελᾶς” δήλωνε τό ἐπάγγελμά του. Τούς ἕξι χειμερινούς μήνες ἐργαζόταν στήν Ἱερισσό καί τούς ὑπόλοιπους στό Ἅγιον Ὄρος, στήν Ἱερά Μονή Καρακάλλου καί σέ διάφορα κελλιά, ὅπως στούς Μουτάφηδες καί στούς Τραμουντανάιους.

Νυμφεύθηκε τήν Δάφνη, κόρη τοῦ Γεωργίου Παπᾶ. Ὁ πατέρας της εἶχε ξενοδοχεῖο στήν Ἱερισσό καί ἦταν πρόεδρος τοῦ χωριοῦ. Ἦταν πιστός καί καλός οἰκογενειάρχης. Ἀπό τούς γονεῖς της ἔμαθε καί ἡ Δάφνη τήν εὐλάβεια καί τήν πνευματική ζωή. Ἦταν καλή σύζυγος, στοργική μητέρα, καλή χριστιανή καί χαιρόταν νά ἐξυπηρετῆ τόν καθένα. Ἀπέκτησαν ἕξι παιδιά. Τά δύο πρῶτα κοιμήθηκαν σέ νηπιακή ἡλικία. Ὡς οἰκογένεια ἦταν πολύ δεμένοι καί ἀγαπημένοι μεταξύ τους. Λόγω τῆς ἐλλιποῦς συγκοινωνίας φιλοξενοῦσαν στό σπίτι ἀρκετούς πατέρες ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος, ὅπως τόν τότε ἠγούμενο τῆς Ἱεράς Μονῆς Καρακάλλου Γέροντα Παῦλο καί τόν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἰδίας Μονῆς στήν Κοινότητα π. Βασίλειο «γιά νά ξαποστάσουν λίγο», ὅπως ἔλεγε.

Στόν σεισμό τοῦ 1932 καταστράφηκε τό χωριό. Ὁ Κωνσταντῆς γιά νά ἀπεγκλωβίσῃ τούς δικούς του, σήκωσε βάρος καί ἔπαθε κήλη, τήν ὁποία ἄφησε ἀνεγχείρητη μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του, καί γι' αὐτό ταλαιπωρήθηκε πολύ. Παρά ταῦτα δούλεψε σκληρά γιά νά κἀνη δύο καινούργια σπίτια.

Στό Ἅγιον Ὄρος εἶχε καί ἕνα ἀτύχημα· στήν προσπάθειά του νά συναρμολογήσῃ (νά

δέση) ένα καινούργιο βαρέλι, αυτό έπεσε πάνω του και τοῦ ἔσπασε τό πόδι ἄσχημα. Μεταφέρθηκε στό χωριό γιά νά θεραπευθῆ. Ὅμως δέν κόλλησε καλά τό σπασμένο πόδι και ἔτσι παρέμεινε ἕνα ἐξόγκωμα στήν κνήμη πού τόν δυσκόλευε και στίς μετάνοιες.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος συνέχιζε νά τόν ἐπισκέπτεται σέ ὦρες κινδύνου. Ἐνα βράδυ κινδύνευε ὁ γυιός του στήν θάλασσα και ἐκείνη τήν ὥρα τόν ξύπνησε ὁ Ἅγιος λέγοντάς του: «Κωνσταντῆ, ξύπνα, τό παιδί σου κινδυνεύει και ἐσύ κοιμᾶσαι, σήκω νά προσευχηθῆς». Ὅταν ἄνοιξε τά μάτια του, εἶδε τόν Ἅγιο και τό κρεμαστό καντήλι στό δωμάτιο νά κινῆται συνεχῶς ἀπό μόνο του. Ξύπνησε και τήν γυναῖκα του, ἔκαναν προσευχή και τό παιδί τους σώθηκε· ὄντως, ὅπως ἔμαθαν ἀργότερα, ἐκείνη τήν ὥρα βρισκόταν σέ μεγάλο κίνδυνο.

Ἡ γυναῖκα του, ἡ Δάφνη, μετά ἀπό μακροχρόνια ἀσθένεια, ἐκοιμήθη σε ἡλικία πενήντα πέντε ἐτῶν, τό ἔτος 1944. Ξεψύχησε δίνοντας εὐχές σέ ὅλη τήν οἰκογένειά της. Ὁ μπαρμπα-Κωνσταντῆς τίμησε τήν χηρεία του. Ἦταν τότε 64 ἐτῶν. Πάντρεψε τά παιδιά του (τρεῖς κόρες και ἕνα γυιό), και ἔμεινε μέ τόν γυιό και τή νύφη του.

Συνέχιζε νά ἐργάζεται ὡς βαρελοποιός. Κατασκεύαζε πατητήρια τόννων και βαρέλια μεγάλων διαστάσεων. Ὁ γυιός του ἀσχολήθηκε μέ τό ἐμπόριο. Πατέρας και γυιός παρεσκεύαζαν μέ μεράκι μεγάλες ποσότητες και διάφορες ποικιλίες κρασιοῦ και τσίπουρου. Ἐπαιρνε ἐργάτες στόν τρύγο. Αὐτοί ἀγαποῦσαν πολύ τόν παπποῦ γιατί τούς φερόταν μέ ἀγάπη σάν παιδιά του. Φωτίζονταν τά πρόσωπά τους ὅταν ἔφθαναν στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ και ἔβλεπαν μέ χαρά τόν παπποῦ νά τούς ὑποδέχεται και νά τούς χαιρετᾷ γεμᾶτος καλωσύνη.

Στό ἀμπέλι, στίς ἐλιές και στά δένδρα πού εἶχαν πολύ ἔξω ἀπό τό χωριό, δούλευε σκληρά μέ ζῆλο. Μετέφερε νερό στήν πλάτη γιά νά τά ποτίζη. Κουραζόταν πολύ. Οἱ δικοί του ζητοῦσαν νά σταματήση νά πηγαίνει. Ἦταν ἀνένδοτος. Ἡ ἐπιμονή του νά πηγαίνει στά χωράφια, ἐνῶ δέν εἶχαν πρόβλημα οἰκονομικό, τούς προβλημάτιζε. Ἐπειδή ἐπέμεναν πολύ νά σταματήση λέγοντάς του· «Τώρα πιά οὔτε νά δουλεύης μπορεῖς. Τί πηγαίνεις και κάνεις ἐκεῖ;», ἀναγκάστηκε νά τούς ἐμπιστευθῆ: «Τί κάνω... νά τί κάνω... πηγαίνω ἐκεῖ και προσεύχομαι».

–Καλά και πρέπει νά πᾶς ἐκεῖ γιά νά προσευχηθῆς;

–Ναί, γιατί ἐκεῖ εἶμαι ὀλομόναχος. Αὐτό τό σεβάσθηκαν και δέν τόν ἐμπόδισαν πλέον. Πλήρωναν και κάποιο ἄτομο νά ἐργάζεται ἐκεῖ κάποιες ὦρες, ὥστε ὁ παπποῦς μόνο νά ἐπιβλέπη.

Σ' αὐτά τά κτήματα πηγαινε και περνοῦσε ὦρες ἀτελείωτες. Ἐκεῖ σ' ἕνα βράχο σχηματιζόταν μία μικρή κρύπτη ἡ ὁποία μετά βίας χωροῦσε ἕναν ἄνθρωπο. Ἐκεῖ ἔμπαινε

Όταν είχε κακοκαιρία.

Έκτός από τις λίγες ώρες που κοιμόταν, τις υπόλοιπες και νά ήταν στο δωμάτιό του, στο κρεβάτι του ποτέ δεν ξάπλωνε. Συνήθως τόν έβλεπαν νά κάθεται με τά πόδια κάτω και τό κεφάλι σκυφτό. Σ' αυτήν τήν στάση ήταν συνήθως ή σέ στάση προσευχής.

Κι' όταν καθόταν, φαινόταν σάν νά βρίσκεται άπέναντι σέ κάποιον που σεβόταν, σάν νά άπολογεΐτο, με τό κεφάλι σεμνά, πάντα κάτω. Έκανε συνεχώς, ως άπεδείχθη, νοερά προσευχή, αλλά ποτέ του δεν είχα πεϊ γι' αυτό. Κάποια ήμέρα καθισμένος στό πεζούλι μουρμούριζε. Τόν ρώτησαν τί λέει και άπάντησε άόριστα: «Τί λέω...νά λέω και έγώ». Όμως κατά τακτά χρονικά διαστήματα σήκωνε τό κεφάλι του λίγο, έπαιρνε βαθειά άναπνοή και έλεγε μεγαλόφωνα τό «Κύριε έλέησον». Ήταν όλιγόλογος. Εκεί που φαινόταν ότι δεν συμμετείχε και ήταν στόν κόσμο του, έδινε ξαφνικά συμβουλή και γινόταν άμέσως αυτό που έλεγε, γιατί τόν σέβονταν και άσπάζονταν τήν γνώμη του. Όλα όμως από τήν πλευρά του γίνονταν με προσευχή. Άπέφευγαν μερικές φορές από σεβασμό και άγάπη νά τοϋ μιλοϋν· μόνον τόν έβλεπαν, έντυπωσιάζονταν από τήν στάση του και έφευγαν πιο πέρα. Όποιος ήταν κοντά του ένιωθε μία άπεραντη γαλήνη.

Σπανίως ήταν άυστηρός. Όσες φορές μίλησε λίγο άυστηρά ήταν μόνον για θέματα πνευματικά. Μία ήμέρα είδε ένα συγχωριανό με πρόβλημα ύγείας νά κάνη κακό σέ ζώα και τόν μάλωσε. Όταν ήρθε στό σπίτι είπε: «Γι' αυτό τοϋ έδωσε ό Θεός αυτή τήν άναπηρία, γιατί, εάν ήταν γερός, θα έκανε μεγάλο κακό». «Τί είναι αυτά που λές», τοϋ είπε ή νύφη του. «Έτσι είναι», άπάντησε εκείνος. Ήταν μερικές φορές άπόλυτος. Τόν ένδιέφερε μόνον τό θεάρεστο και άπαντοϋσε εύθέως και κοφτά. Άκουγε π.χ. κάποιες που έλεγαν τά προβλήματά τους, όταν έρχονταν στό σπίτι, σκεπτόταν χωρίς νά μιλά και κάποια στιγμή, όταν ήταν μόνον με τούς δικούς του, έλεγε χωρίς νά τό περιμένα κανείς: «Αυτή νά μήν τήν ξαναβάλετε στό σπίτι· δεν είναι καλή γυναίκα». Αυτό που έλεγε γινόταν άμέσως πράξη. Τόν σέβονταν πολύ.

Τό τριήμερο τῆς Καθαρᾶς Ἑβδομάδος ἐκεῖνος ἔκανε ἐνάτη. Τοῦ εἶπαν γιά ὀρισμένες γυναικες, γνωστές του, ὅτι ἔμειναν κλεισμένες στό σπίτι ἐπί τρεῖς ἡμέρες καί δέν ἔτρωγαν τίποτε. «Τί νιώθουν αὐτές;» ρώτησε. «Καλύτερα θά ἔκαναν νά συμμαζευαν τό στόμα τους παρά νά κάνουν τριήμερο».

Ὅταν ἐρχόταν Πνευματικός στό χωριό ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος, πήγαινε ἀπό τούς πρώτους γιά ἐξομολόγηση καί μετά ἔστελνε καί τούς δικούς του. Στό ναό στεκόταν σ' ἕνα στασίδι κοντά στήν πλαϊνή πόρτα τοῦ Ἱεροῦ, ὄρθιος τίς περισσότερες ὥρες. Ὁρθιος σέ στάση προσοχῆς ἦταν καί στό «Ἄξιόν ἐστιν», στό τέλος μόνον ἔκανε τρεῖς μετάνοιες. Τό πρόσεξε ἡ νύφη του καί ρώτησε: «Ἔτσι πρέπει νά κάνουμε;». «Ναί», εἶπε. «Πῶς στεκόμαστε στόν Ἐθνικό Ὑμνο, γιά τήν Σημαία; Ἔτσι πρέπει νά εἴμαστε καί στήν Παναγιά μας».

Εἶχε μεγάλο σεβασμό στό ράσο καί εὐαισθησία στά προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ γιός του ἦταν ἐπίτροπος στόν Ἱερό Ναό καί τόν ἀνέπαυε αὐτό.

Χαμογελοῦσε στήν συζήτηση μέ καλωσύνη ἀλλά σπάνια γελοῦσε. Ἦταν πρᾶος καί πολύ ἀπλός. Δέν ἦταν θορυβώδης. Οὔτε πού τόν καταλάβαινε κανείς, ὅταν περνοῦσε δίπλα του. Ἦταν ἀπλός καί στό ντύσιμο. Κάποτε ἔδωσαν στόν φωτογράφο μία φωτογραφία του γιά μεγέθυνση κι ἐκεῖνος, χωρίς νά ρωτήση, τοῦ πρόσθεσε μία γραβάτα. Ὅταν εἶδε τήν φωτογραφία ἀναστατώθηκε καί εἶπε: «Πετάξτε την γρήγορα νά μήν τήν βλέπω. Τί μοῦ ἔβαλε αὐτό τό καπίστρι;». Συχνά ζητώντας μία πετσέτα ἔλεγε: «Δῶσε ἐκεῖνο τό τσόλι». Ἀκόμη καί τά καινούργια καί τά κεντημένα ἔτσι τά ἔλεγε. Δέν ἀναπαύοταν ἡ νύφη του καί τοῦ ἔλεγε: «Γιατί δέν λές πετσέτα;». Ἐκεῖνος χαμογελοῦσε ὅλο νόημα καί ἐπαναλάμβανε: «Ἔ....τσόλι, τσόλι εἶναι». Μόνον ὅταν δέν ἦταν

στήν ζωή κατάλαβαν ότι για πνευματικούς λόγους και τά όμορφα ρούχα τά θεωρούσε σάν σκύβαλα.

Στό δωμάτιό του ήταν τό εικονοστάσι, ή εικόνα τοῦ ἁγίου Νικολάου καί ἕνα κρεμαστό καντήλι. Εἶχε ἕνα σιδερένιο κρεββάτι μέ λεπτό στρώμα καί μαξιλάρι πολύ συμπαγές, σκληρό σάν ξύλο. Τόν χειμῶνα σκεπαζόταν μέ μαύρη φλοκάτη (τζέργα). Στάθηκε ἀδύνατον νά τοῦ τά ἀλλάξουν. «Γιατί εἶναι τόσο σκληρό τό μαξιλάρι;», ρωτοῦσαν τά παιδιά. «Ἔ!, ἔτσι πρέπει», ἀπαντοῦσε. Ἐνα μεγάλο ρολοῖ στό τζάκι τοῦ ἔδειχνε τήν «παλαιά» βυζαντινή ὥρα. Μέ βάση αὐτήν ἔκανε τήν προσευχή του, ὅπως εἶχε συνηθίσει ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος. Δέν τήν ἄλλαζε. «Τό δικό σας ρολοῖ πάει μέ τό φράγκικο», ἔλεγε.

Ὅταν τόν ρωτοῦσαν γιά μετάνοιες ἔλεγε: «Τί, νά μήν κάνουμε σαράντα μετάνοιες τοῦλάχιστον;». Ἦταν ὁ ἀριθμός πού θεωροῦσε σάν ἐλάχιστότατο καί ἀπαραίτητο γιά ὅλους. Ὁ ἴδιος ἔκανε ὅλες τίς μετάνοιές του στρωτές· σηκωνόταν ἐπάνω καί στεκόταν λίγο προσευχόμενος μέχρι τήν ἐπόμενη. Δηλαδή τίς ἔκανε μέ ἀργό ρυθμό· ἦταν μία ἱεροτελεστία. Τό ὅτι ὅμως ἔσκυβε νά κάνη μετάνοια ἐρχόταν δεύτερο. Τό κυρίαρχο ἦταν ἡ θέρμη στήν προσευχή του, ἡ ἡρεμία του. Ἦταν πλήρως ἀπορροφημένος σ' αὐτό πού ἔκανε. Δέν ἦταν τυπική καί στεγνή ἡ προσευχή του, εἶχε γλύκα καί πολύ φόβο Θεοῦ.

Μερικά χρόνια πρὶν ἀπό τό τέλος τῆς ζωῆς τοῦ μπαρμπα-Κωνσταντῆ διαπιστώθηκε ὅτι ἔβλεπε συχνά τόν ἅγιο Νικόλαο.

Ὁ κ. Ἀριστείδης Γιαπουντζῆς, εἰρηνοδίκης, παρέμεινε κάποιον χρονικό διάστημα στό σπίτι καί ἔγινε ἀφορμή νά ἀποκαλυφθῆ ἡ ἔκταση πού εἶχε ἡ ἐπικοινωνία του μέ τόν Ἅγιο. Τό δωμάτιό του ἦταν δίπλα στό δωμάτιο τοῦ παπποῦ· τούς χώριζε ἕνας τοῖχος. Ὁ κ. Ἀριστείδης ἔκανε ὑπομονή γι' αὐτό πού συνέβαινε τή νύχτα, ἀλλά ἐπειδή ταλαιπωρήθηκε πολύ καί θορυβήθηκε, παραπονέθηκε στόν γιό τοῦ μπαρμπα-Κωνσταντῆ ὅτι δέν μπορούσε νά κοιμηθῆ τά βράδια ἀπό συζητήσεις. «Τό βράδυ» εἶπε, «σηκώνεται ἀπό τόν ὕπνο του ὁ παπποῦς καί ἀκούγεται καθαρά ὅτι μιλά μέ κάποιον· κάποιος τόν ἐπισκέπτεται. Ἐσεῖς γνωρίζετε τί γίνεται; Μήπως στέκεται κάποιος ἔξω ἀπό τό παράθυρο; Μέ ξυπνᾷ καί ἐμένα ἡ συζήτηση», εἶπε, «δέν μπορῶ νά κοιμηθῶ καί τό πρωί εἶμαι χάλια στήν δουλειά μου».

Τότε ὁ γιός του ζήτησε ἰδιαίτερα ἀπό τόν παπποῦ νά μάθῃ τί γίνεται, γιατί εἶχε στενοχωρηθῆ, ἐπειδή ἔταλαιπωρεῖτο ὁ φιλοξενούμενος. Στήν ἀρχή ὁ παπποῦς ξαφνιάστηκε, φοβήθηκε ὅτι θά ἀποκαλυφθῆ καί δέν μιλοῦσε· θύμωσε μάλιστα ἐπειδή ἀσχολοῦνταν μαζί του. Στήν μεγάλη ὅμως πίεση πού τοῦ ἀσκήθηκε νά δώσῃ μία ἀπάντηση, ἐκεῖνος μέ παράπονο καί δυσκολία εἶπε: «Τί νά πῶ... Νά, τό βράδυ παρουσιάζεται ὁ ἅγιος Νικόλαος καί μοῦ μιλάει. Τί νά κάνω; Βουβός νά κάθωμαι;». Αὐτό δέν τό γνώριζαν οἱ δικοί του, γιατί τό δωμάτιό τους ἦταν πιο μακρῶ, καί ἐάν κάποτε κάτι ἀκου-

γαν, νόμιζαν ότι μουρμούριζε, επειδή προσευχόταν, πράγμα πού συνέβαινε. Αλλά ο κ. Αριστείδης επέμενε· δέν ήταν μουρμουρητό προσευχής.

Κάποια στιγμή ή νύφη του τόν ρώτησε: «Πώς είναι ο Άγιος;». Ο παππούς φειδωλός μόνον χαμογέλασε καθώς τόν έφερε στην μνήμη του και είπε: «Νά, είναι...κοντός, δέν είναι ψηλός άνδρας». Χαμογέλασε και σταμάτησε εκεί την συζήτηση.

Στό έξηξ, όταν συνέβαινε κάτι παράξενο στην συμπεριφορά του και ρωτούσαν νά μάθουν τόν λόγο, λίγο εύκολότερα έκανε αναφορά σέ έμφανίσεις του Άγιου ο παππούς. Μετά από τέτοιες συζητήσεις μέ τόν Άγιο τίς επόμενες ήμέρες, καθώς καθόταν μέ τό κεφάλι σκυφτό, έκλαιγε. Κάποια ήμέρα τά δάκρυά του έπεφταν στό πάτωμα. Θορυβήθηκαν οί δικοί του και τόν ρώτησε επίμονα ή νύφη του αν πονά, εάν του έχουν κάνει κάτι πού τόν στενοχώρησε, κι εκείνος απήντησε: «Δέν πονώ, δέν μου φταίει κάτι, έγώ τά έχω όλα, δέν κλαίω για μένα, για σας κλαίω, για αυτά...(και έδειξε τά παιδιά), για την ανθρωπότητα κλαίω, πού δέν θά δει από εδώ και πέρα άσπρη μέρα».

Ο μπαρμπα-Κωνσταντής είχε κάνει την στρατιωτική του θητεία στον Βόλο. Ήταν πολύ καλός πατριώτης. Συχνά ζητούσε από τά έγγόνια του νά του άπαγγείλουν ποιήματα από Έθνικές Έορτές, κ' εκείνος έκλαιγε. Για την κατάσταση στην Κύπρο πολύ στενοχωρήθηκε, προσευχήθηκε και έκλαψε. Λυπόταν τούς Κυπρίους.

Ο γυιός του είχε σχεδιάσει νά μετακομίσουν στην Θεσσαλονίκη λίγα χρόνια πριν κοιμηθί ο παππούς. Όταν όμως του τό ανακοίνωσαν, εκείνος ήταν ανένδοτος. Τούς είδε νά επιμένουν και τότε απάντησε: «Νά ο δρόμος και τραβάτε». Τρόμαξαν. Ποτέ άλλοτε δέν τούς μίλησε έτσι. Νά χωρίσουν; Αδύνατον. Δέν μπορούσαν νά φαντασθούν νά ζούν χωρίς τόν παππού. Για αυτό άμέσως απεφάσισαν νά παραμείνουν. Εκείνος δέν ήθελε νά αφήση τόν τόπο του γιατί ζούσε άσκητικά πηγαίνοντας καθημερινά στά χωράφια, αλλά οί άλλοι δέν τό είχαν συνειδητοποιήσει.

Όταν κάποιος στό σπίτι ήταν πολύ άρρωστος, δέν καθόταν δίπλα του μαζί μέ τούς άλλους αλλά πήγαινε βιαστικά στό δωμάτιό του για προσευχή. Έβγαινε πέντε λεπτά, ρωτούσε, έβλεπε την κατάσταση και δέν χρονοτριβούσε, έφευγε πάλι βιαστικά για προσευχή. Ήταν ή ισχυρότερη γέφυρα του σπιτιού προς τόν Θεό. Προσευχή άμέσως έκανε και για τά προβλήματα πού είχαν τά παιδιά του αλλά και για όλη την ανθρωπότητα.

Ο παππούς μυστικά είχε την μέριμνα μιās συγχωριανής χήρας ή οποία δέν είχε οικονομικούς πόρους. Ήταν πολύ δίκαιος άνθρωπος. Στην διαθήκη πού έκανε, έγραψε ότι όλα τά κτήματά του είχαν λιγώτερα μέτρα απ' ό,τι ήταν στην πραγματικότητα· φοβόταν τό παραπάνω και δέν έγραφε ούτε τό νόμιμο.

Από τό Άγιον Όρος του είχαν δώσει εύλογία δυό βιβλία: Τό «Άμαρτωλών σωτηρία»

καί τό «Θησαυρός Δαμασκηνοῦ». Αὐτά τά φύλαγε ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ. Πάμπολλες φορές τά βράδια ἤ στίς γιορτές διάβαζε ἢ νύφη του (ὁ ἴδιος δέν μποροῦσε ἄνετα) κ' ἄκουγαν ὅλοι. Μερικές φορές ἦταν καί κάποιος φίλος στό σπίτι ἢ κάποια γειτόνισσα καί ἄκουγαν κι αὐτοί.

Ἔκαναν κάθε πρώτη τοῦ μηνός στό σπίτι Ἀγιασμό· μία φορά τόν χρόνο τό Εὐχέλαιο καί δυό φορές τόν χρόνο, τό λιγότερο, ἰδιωτική θεία Λειτουργία στά ἐξωκκλήσια τοῦ χωριοῦ μέ τήν σειρά· κυρίως ὅμως στοῦ ἁγίου Νικολάου καί στοῦ ἁγίου Δημητρίου. Πολύ τίς χαιρόταν ὁ παπποῦς αὐτές τίς θεῖες Λειτουργίες καί ἔτρεχε πρῶτος, ἐνῶ ἔκαναν πάντα ἀρτοκλασίες στίς ὀνομαστικές τους ἐορτές καί τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ἦταν ὀγδόντα ἐνός ἐτῶν, ὅταν πῆγε στά κτήματά του γιά τελευταία φορά. Μέ τήν ἄσκησι πού ἔκανε ἐκεῖ ἐπάνω καί μέ τήν μεγάλη ἀπόσταση ἀπό τό χωριό, δέν ἄντεξε ἄλλο καί ὅταν ἔφθασε στήν γειτονιά του ἐπιστρέφοντας τρίκλιζε. Παρεξηγήθηκε ἀπό τούς γείτονές του πού τόν νόμισαν μεθυσμένο. Δέν εἶχε μεθύσει οὔτε τότε οὔτε ἄλλοτε στήν ζωή του. Στό καφενεῖο δέν πῆγε ποτέ. Ἔπινε ἕνα κύπελο κρασί μόνον στό φαγητό πού τό ἔλεγε «διακονιά»[1]. Ὅταν τοῦ πρότειναν νά τοῦ βάλουν ἐπιπλέον δέν τό δεχόταν· «ὄχι, φτάνει αὐτό», ἔλεγε. Μικρή ποσότητα ἔπινε καί τήν ἡμέρα πού κοινοῦσε μόλις ἐρχόταν στό σπίτι «γιά νά πάη κάτω ἢ θεία Κοινωνία», ὅπως ἔλεγε.

Μετά τό περιστατικό πού προαναφέρθηκε τοῦ ἀπαγόρευσαν νά βγῆ ξανά στά χωράφια. Λυπήθηκε πολύ. Κτυπώντας ἐλαφρά τό στήθος του, εἶπε: «Ἡ καρδιά πετάει, λαχταράει, θέλει νά πάη παντοῦ, νά τρέξη, ὅμως τά πόδια δέν ἀκούνε», καί ἔπιανε τά πόδια του.

Ποτέ δέν εἶπε πονάω. Μόνον κάποια ἡμέρα πού τόν εἶδαν νά τρίβη τά χέρια του ρώτησαν: «Τί ἔχεις; Πονᾷς στά χέρια;» ἀναγκάστηκε νά ἀπαντήσει: «Ἔ, ναί, πονᾷνε. Γιατί νά μὴν πονᾷνε; Γέρασαν κι αὐτά».

Ὁ Νικόλαος, γαμπρός του στήν μικρότερη κόρη του, εἶχε ἀρρωστήσει βαρειά ἀπό νεφρική ἀνεπάρκεια. Ἦταν πατέρας τεσσάρων μικρῶν παιδιῶν. Οἱ γιατροί δέν τοῦ ἔδωσαν ἐλπίδες ζωῆς. Ἀναγκάστηκαν νά τό ποῦν στόν παπποῦ. Πικράθηκε γιατί σκεφτόταν τά ὀρφανά. Ἐκεῖνο τό βράδυ προσευχόταν κλαίγοντας καί παρακαλώντας τόν Θεό γιά τόν ἀρρωστο. Τά ξημερώματα ἄκουσε τόν ἅγιο Νικόλαο νά τοῦ λέη: «Φτάνει Κωνσταντῆ, μὴν παιδεύεσαι ἄλλο· τετρακόσιες μετάνοιες ἔκανες ἕως τώρα. Σταμάτησε ὅμως γιατί ὁ Νικόλαος δέν θά ζήσει. Ἔτσι πρέπει νά γίνη. Αὐτό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ». Γέμισε πόνο καί δάκρυα. Τό πρῶτό δέν βγῆκε ἀπό τό δωμάτιό του. Τόν ἀναζήτησαν. Δέν εἶχε διάθεση γιά τίποτε. Ἦταν πολύ στενοχωρημένος καί ἔκλαιγε συνεχῶς. Ρώτησαν τί συνέβη καί ἀπάντησε: «Ὁ Νῆκος θά πεθάνει. Μοῦ τό εἶπε ὁ ἅγιος Νικόλαος». Ὁ καλός Θεός ὅμως δέν ἐπέτρεψε νά τό ζήσει, διότι ἐκοιμήθη ἕξι μῆνες πρὶν ἀπό τόν γαμπρό του.

Ἐκεῖνο τό διάστημα εἶχαν ἀρχίσει ὅλοι νά κάνουν μαρμάρινους τάφους γιά τούς νεκρούς. Ὁ παπποῦς εἶπε στούς δικούς του: «Ἐμένα δέν μοῦ ἀρέσουν αὐτά. Ὅταν πεθάνω, θά μοῦ κάνετε ἀπλό τάφο μέ κάγκελα καί ὄχι μάρμαρα».

Μακρῶς ἀπό τά χωράφια κάθησε περίπου ἕνα χρόνο. Ἐκλείσει τά 82. Λίγο πρίν ἀπό τά Χριστούγεννα τοῦ εἶπε ὁ ἅγιος Νικόλαος: «Τώρα πιά, Κωνσταντῆ, ν' ἀρχίσης νά ἐτοιμάζεσαι καί νά μήν ξαναφᾶς ποτέ ἄλλη φορά κρέας». Ὁ παπποῦς ἐνημέρωσε τούς δικούς του γι' αὐτό.

Τήν Μεγάλη Δευτέρα τοῦ 1963 ἔνιωσε μεγάλη καταβολή καί δέν βγῆκε ἀπό τό δωμάτιό του. Τό ἴδιο τήν Μεγάλη Τρίτη. Τήν Μεγάλη Τετάρτη ἀνησύχησαν. «Κάτι ξεκόβεται μέσα μου», εἶπε. Ζήτησε λίγο φαγητό. Ἡ κατάσταση ἴδια. Κάλεσαν τόν γιατρό. Δέν βρῆκε ὀργανικά τίποτε τό παθολογικό. «Γεροντικός μαρασμός», εἶπε. Οἱ κτύποι τῆς καρδιάς του ἦταν λίγο μειωμένοι. Ὁ γιατρός προετοίμασε τούς δικούς του λέγοντας ὅτι σέ δύο-τρεῖς μέρες θά τελειώσει. Ἦταν πολύ ἤρεμος καί προσευχόταν. Τήν Μεγάλη Πέμπτη ρώτησαν ἐάν ἠθελε νά βάλουν λίγο λάδι στό φαγητό. Ἀρνήθηκε.

Τήν Μεγάλη Παρασκευή τό πρῶτό ζήτησε νά τοῦ διαβάσουν τήν Παράκληση τῆς Παναγίας. Μετά τό μεσημέρι δέν εἶχε ἐπαφή μέ τό περιβάλλον. Γυρισμένος πρὸς τόν τοῖχο κάτι ἔβλεπε καί ψιθύριζε. Τήν ὥρα πού ἔψαλλαν τά ἐγκώμια στήν Ἐκκλησία, γύρω στίς 9 μ.μ., ξεψύχησε, τό ἔτος 1963 σέ ἡλικία 83 ἐτῶν. Μόλις τελείωσε ἡ περιποίηση τῆς σωροῦ του, κτύπησε ἡ καμπάνα γιά τήν ἔξοδο τοῦ Ἐπιταφίου. Σέ λίγο περνοῦσαν τόν Ἐπιτάφιο μπροστά ἀπό τό σπίτι του. Τό Μεγάλο Σάββατο ἔγινε ἡ κηδεῖα του.

Οἱ δικοί του ἐνημέρωσαν τούς πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου καί τούς παρεκάλεσαν νά τοῦ κάνουν σαρανταλείτουργο, τό ὁποῖο καί ἔγινε.

Αἰωνία ἡ μνήμη του. Ἀμήν.

[1]. Ἁγιορεϊτική ἔκφραση πού σημαίνει μερίδα.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς)

(Πηγή ἡλ. κειμένου: enromiosini.gr)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>
